

Vi önskade ytterligare ett barn

Vi har sedan tidigare en dotter från Kina som vi adopterade 2006 och vi ville ha ett syskon till henne. Väntetiderna ökade och vi hoppades att ålderskillnaden mellan barnen inte skulle bli för stor och det var då som vi började fundera på SN-barn. Ungefär samtidigt började man med adoptioner via den s k 48-timmarslistan. En annan sak som talade för SN var att en av oss är något äldre och att vi inte visste om vi skulle få ett förlängt medgivande.

Vi kände från början att vi kunde tänka oss att ta emot ett barn med ett enklare korrigerbart handikapp och valde därför mellan enkelsidig LKG och klumpfot. Magnus är logoped och har arbetat med barn med tal- och språkstörningar. Han har under sin utbildning läst om terapi för barn med LKG. Catarina har arbetat med barn hela livet. Först som förskollärare och sedan som lågstadielärare. Hon har också arbetat med barn med särskilda behov.

När vi fått det efterlängtade samtalet att vi kunde bli föräldrar till en pojke med högersidig LKG läste vi rapporten och letade på internet efter ytterligare information om LKG. Vi kontaktade Barnkliniken på Falu lasarett och LKG-teamet vid Akademiska sjukhuset i Uppsala. Vi har många vänner som har adopterat tidigare och några av dem har barn med särskilda behov.

Magnus var först orolig att det skulle ligga för nära hans jobb men med facit i hand har det inte varit något problem. Matningen har fungerat bra och de svårigheter han haft med talet har varit förväntade. Frustrationen över att inte kunna tala har han kompenserat med en fantastisk vilja, tydligt kroppsspråk och kommunikativ förmåga. De problem vi har haft har istället med anknytningen att göra och inte så mycket med barnets särskilda behov.

Efter hemkomsten har vi fått stöd och hjälp av barnkliniken, BVC, LKG-teamet och socialtjänsten.

Med vänliga hälsningar

Magnus och Catarina Marklund